

Hensyn, og det er f. Ex. de Paagjældendes Fortjenester.

Schæring: Vi ere her paa et meget vanskeligt Gebeet, og det er Uddelingen af Nationalbelønninger gennem Eftergivelse af Gjæld (Hør!). Det er Noget, man sjældent skal komme ind paa, og vistnok ikke uden ganske overordentlige Omstændigheder. At eftergive den Mand, som her er Tale om, 1000 Rbdfr.s Gjæld som Nationalbelønning, det er at kaste for ringe Agtelse paa de Tjenester, han har ylst Staten (Hør!). Skulle vi belønne denne Mand, saa skulde vi gjøre Mere, og kunne vi ikke gjøre noget Mere, saa skulle vi ikke gjøre det som en Belønning eller af Hensyn til Mandens Fortjenester. Jeg er ved det, som den ærede Rigsdagsmand nys har sagt, end yderligere bleven bestyrket i min første Anskuelse af Sagen. Vi have just ved den omtalte Paragraph nedlagt en saa stor Handlefrihed i Finantsministerens Haand, for at han skal kunne bruge den efter Omstændighederne, og vi have ikke udsat Staten for noget Tab, om den bruges med Mildhed, isald der virkelig er Midler til Afbetaling tilstede; thi saa ville vi engang ved den endelige Afgjørelse kunne inddrive vort Krav. Jeg skal yderligere gjøre den Sag indlysende, naar vi komme til at behandle den anden Paragraph; thi den indeholder lutter illusoriske Bestemmelser.

Finantsministeren: Jeg vil kun tillade mig at bemærke, at her ikke er andraget paa Eftergivelse af Gjæld som Nationalbelønning. Det er jeg ganske enig med den ærede Rigsdagsmand i, at hvis det var Regjeringens Motiv ved at fremlægge den Deel af Lovforslaget, hvorom her handles, at man vilde belønne Nationalfortjenester, saa vilde man komme til at gjøre et ganske andet Andragende for den paagjældende Mand (Hør!); men her er Spørgsmaalet simpelt hen om at unblade at afkræve en forøvrigt fortjent Mand 1000 Rbd., som han i Formen har modtaget som et Forskud, men under Omstændigheder, som maatte give ham Anledning til at antage, at heri laae Honorar for et Arbejde.

Tesperen: Jeg troede, vi engang skulde blive frie for at høre Tale om, at disse Gagesforskud, der vitterlig i Bøgerne

staae opførte som saadanne, og ved hvis Modtagelse Bedkommende have forpligtet sig til at betale dem tilbage i bestemte Terminer, skulde være modtagne som Gaver; det maa tilbagevises hver Gang, vi høre det, og hvad enten det er en Mand i Thinget, eller det er den ærede Finantsminister, som siger det, saa siger jeg: jeg er kjed af at høre det oftere.

Finantsministeren: Ikke bestomindre skal den ærede Rigsdagsmand dog høre det af mig, hvergang jeg finder Anledning dertil, kun med den Berigtigelse, at det ikke er modtaget af de Paagjældende i den Tanke, at det var en Gave, men at det var et Honorar.

Da ingen Flere begjærede Ordet gif man over til Afstemning; forinden bemærkede imidlertid

Formanden: Ved efter den ærede Rigsdagsmands Ønske, at afstemme de enkelte Punkter af Paragraphen, ville, som tidligere bemærket, ogsaa Endringsforslagene finde deres Afgjørelse, idet jeg skal reservere at indsætte i Paragraphens første Linie og i Hovedsummen de Beløb, som af Thinget maatte blive tilstaaede.

Ved den derpaa foretagne Afstemning blev

1) Første Deel af § 1:

Efternævnte Forskud, til Beløb . . . Rbd., eftergives:

Nr. 1) Forhenværende Skuespillerinde Madam Rosing. . . 1,025 Rbd.

vedtoges med 73 Stemmer mod 5.

Nr. 2) Forhenværende første Finantsdeputeret, Geheimeconferentsraad Collin. 1,000 —

vedtoges med 51 Stemmer mod 21.

Nr. 3) Professor Høeg-Guldberg. 900 —

vedtoges med 48 Stemmer mod 17.

Nr. 4) Sognepræst for Skjodstrup og Ebsted Menigheder i Nar-

huus Stift, K. Rør . . . 700 —

forkastedes med 37 Stemmer mod 21.